

כדורגל

החוב שניפרג

קבוצת מכבי פתח תקוה נמצאת בתחתית טבלת הליגה הלאומית. מצב מדאיג לכל הדין. אולם ה"מלבסים" לא ניראו כלל גיר גשים, כאשר התמודדו בשבת האחרונה עם קבוצת הצמרת מכבי חיפה. הסיבה: הם ידעו כי החיפאים לא יתאמצו לזכות במשחק. לשתי האגודות זכור היטב שלפני שנים מספר הצילה קבוצת מכבי פתח תקוה את מכבי חיפה מירידה לליגה נמוכה יותר. היה ברור שעל החיפאים להתזרז עתה ל"פתח תקוה" את החוב המוסרי.

החלוצין לא שמחו. בתקנון ההתאחדות לכדורגל מופיע סעיף האומר כי קבוצה חייבת להופיע למשחק בהרכבה החזק ביותר. עד כה לא נעשו כל פעולות נגד קבוצות שהפרו את התקנון בנקודה זו. קבוצת מכבי חיפה הופיעה למשחק הליגה נגד מכבי פתח תקוה בהרכב שחסר חמישה משחקני ההרכב הראשון (גרשוני, אלמגי, הררי, חנדס וספירא).

כל התוצאות של המשחקים שנערכו בי זמן האחרון בין שתי הקבוצות, מורות על יתרון ברור לזכות החיפאים. אבל בשבת האחרונה הסתיים המשחק בנצחון פתח תקוה בשער 2:1.

התוצאה היתה 0:1 לזכות מכבי פתח תקוה, כאשר כבש החלוץ החיפני דני ("שמילי") שמולביץ בראשו שער שיתיון. לפליאת הקהל הוא לא נראה מאושר במיוחד אלא תפס את ראשו בשתי ידי. ה"שיחיון" שהושג לא נשמר זמן רב. דקות ספורות לאחר מכן, הושג שער הניצחון ה"פתח תקוה" בבעיטת 11 מטר, מבלי שאיש משחקני חיפה יגיב, כמקובל במקרים אלה, על חומרת העבירה.

התערבות הנשיא. אגודת הכדורגל רמת גן, שקבוצתה סמוכה לפתח תקוה, בתחתית הטבלה, שיגרה למגרש המשחקים משקיפים משלה, כדי לעמוד על צורת ניהול המשחק. התוצאה: ראשי הכדורגל

(המשך מעמוד 12)

מוזס, שהיה אז בן 62, הגיב בכפונטא ניות של עלם בן 20: תוך שעות הלילה גייס מערכת חדשה, ובמועד הקבוע למחרת היום שוב ניפנפו מוכרי העתונים את שני העמודים של ידיעות אחרונות.

ב-15 השנים שחלפו גדל העתון והתעצם, הגיע ל-16 עמודים בימי חול, הגוש"איים את שמותיהם ודעותיהם המגזנות של כמה מן הסופרים והעיתונאים הטובים ביותר במדינה. העתון נשאר רכוש המשפחה, עבר לפני כשנתיים לבניין חדש בן ארבע קומות ברחוב נחל איילון.

אולם סיפור ההצלחה העיתונאית והמסחרית לא היה עדיין מושלם. למיפעלו של יהודה מוזס היה חסר עדיין אותה הערכה הרשמית. הוא ניתן השבוע על ידי עיריית תל אביב ועל ידי מאות משתתפי הסקס, שמילאו את רחוב יהודה מוזס, בצל בית ידיעות אחרונות.

משפט

שכר מצווה

כמה כוסיות קוניאק אינן מסוגלות להזיק — חשב לעצמו ברוך רובקוב, ספר ב"שכונת התקווה, כאשר סגר את חנותו ומוג לעצמו כמה כוסיות קוניאק על קיבה ריקה, לפני שיצא לאכול. לכן היה הוא כבר ש"כור לחלוטין, כשנטל את עשרים וחמש הלירות, פזונו היום, והלך לסעוד את ליבו.

המושע גזל. כשפסע מתנדנד ברחוב הראשי, הגיעו ממולו אליהו נאגלי ושניים מחבריו. הם היו בדרכם לקולנוע, אולם משראו את ברוך מוקף בעדתי לדים הרצה אחריו בצעקות: "שיכור, שיכור!" החליטו לגשת למקום.

"בואו ונבדוק את תעודת הזהות שלו," הציע נאגלי. "נראה מה כתובתו וניקח אותו הביתה."

ההצעה נתקבלה על דעת השניים ונאגלי שלח ידו לכיס השיכור, שלה משם את ה"ארנק. כשפתחו הבחין בשטרות הסדורים.

בחדר המדרגות

של בית ליד הכנסת קיימו חברי המישלחת של ההפ"ננה מסיבת עיתונאים מאולתרת עם כתבי הכנסת של היוםנים, אחרי שגורשו בגסות מן הרחוב, בטענה של "התקהלות בלתי חוקית". בעת המסיבה שמרו שוטרים על הכניסה, לא הניחו לאיש לגשת למקום. אולם הם לא יכלו להפריע לפגישה, שנערכה בתחומי הבית, שהוא בחזקת תחום הפרס, לפי החוק הישראלי.

(המשך מעמוד 7)

אנשי ציבור ורוח. מרשימה זו מחקה כל שם שאינו נוח למפ"ם מבחינה מפלגתית, דבר שגרם לעיוות מגוחך. מתחת לרשימה חתמה את שמה — "החטיבה הצעירה של מפ"ם" — כאילו חתמו החותמים על גילוי דעת מפלגתי.

לולא פלגנות מבישה זו, יכלה מפ"ם — העשירה בכסף, במנגנון ובאנשים — לתרום תרומה חשובה מאד למאורעות השבוע. תחת זאת בלטה, בעיקר, בהעדרה משה הקרב.

★ ★ ★

היעד השלישי: האחרונה

היעד השלישי הוא, אולי, החשוב ביותר בטוח הארון, לטובת המדינה, בסחונה ועתידה. יעד זה הוא יצירת דפוסים של אחת, תוך כדי מאבק משותף נגד ההפליה. הועד היהודי-ערבי הוא גוף דו-לאומי אמיתי. עיברים וערבים פועלים בו בצוותא, תוך טישטוש הגבול הלאומי שביניהם. אחתה זו חדרה לכל שלבי הפעולה, דבקה בכל הגופים הקשורים בוועד, ולכל הפעולות שנערכו בחסותו. עיברים וערבים למדו לחשוב ביחד, לדון ביחד, להופיע ביחד, לצעוד ביחד. סמל האיקס הלהיב השבוע במידה שווה, ערבים וערבים, הפך לסמל משותף ומאחד.

ההפגנה של הועד היתה עדות חיה לכך. זה בצד זה צעדו עיברים וערבים, כשהם עונדים את אותו הסמל, כשהם נושאים בידיהם את אותה הסיסמה, בשתי שפות. מגרונות עיברים וערבים בקעה הקריאה הקצובה: "אחת-היהודית-ערבית!" בשתי השפות. אחרי מאה המטרים הראשונים כבר השתתפו העיברים בקריאת הסיסמה בערבית, והערבים בקריאת הסיסמה בעברית.

בשורה הראשונה צעד, מאחורי הדגל הכחול-לבן, קדוש מנצור, מנהיג קבוצת אל-אד. למחרת היום טען ראש-הממשלה כי קבוצה לאומית זו מסוכנת לבטחון המדינה יותר מכל צבאות ערב אל-נאצר, סלאל ועארף, וכי למענם בלבד יש צורך חיוני לקיים את הממשל הצבאי. כאשר איש כזה צועד מאחורי דגל המדינה, בחברת ותיקי לח"י וחוגים עבריים-לאומיים אחרים, הרי זה מעשה סימלי בעל ערך מדיני ורוחני עמוק, שיטביע את חותמו על העתיד.

מבחינה זו אפשר לומר: המאבק לביטול הממשל הצבאי אינו פחות חשוב מביטול הממשל עצמו. כי המאבק עצמו יוצר דפוסים, יוצר מערכת יחסים ורגשות, שחשיבותו תישאר ותתגבר גם אחרי שהממשל הצבאי עצמו יצלול לתהומות הנשייה.

★ ★ ★

שני ראשי-חץ

מהו, אם כן, הלקח המעשי שיש להסיק מן השלב הראשון של מיבצע איקס? לדעתנו: שמיבצע זה הוא חיוני לבטחון המדינה, שיש לו ערך חיוני עמוק, ושהוא עתיד לנחול נצחון.

אני סבור שיש להמשיך במיבצע, ללא הפסקת-נופש, החל ממחר בבוקר. אחרי שלב א' חייב לבוא שלב ב'.

שלב זה, בניגוד לקודמו, אסור שיהיה פרטיני. יש לתכננו לטוח ארון, לצידו בכלים ארגוניים וכספיים, להפכו לעובדת-קבע בנוף הישראלי.

שלב זה חייב להתנהל בשני ראשי-חץ מקבילים ומשולבים: בכיוון לביטול הממשל הצבאי, ובכיוון לסיפוח האחרונה העברית-ערבית במדינה, בכל הדרגים. כינוסי-אחווה, ביקור רים המוניים הדדיים של נוער, סימפוזיונים וקונגרסים, ישתלבו במערכת גוברת והולכת נגד הממשלה, בכל הדרכים והאמצעים של פעולה המונית בלתי-אלימה.

השבוע ריחפה בארץ ובעתונות סברה מסוכנת, שקנתה לה אחיזה גם בקרב אחרים מתנגדי הממשל. סברה זו אמרה: אמנם יש להתנגדי הממשל רוב גדול בציבור הנאור, וגם בין חברי הכנסת ההגונים. אך במדינה כולה הם מהווים מיעוט, כי העולים החדשים ובני פרבריה-העוני שנואים את הערבים. אילו ניצחנו בכנסת, וממשלת בן-גוריון היתה נופלת, היה זה רע מאד — כי במערכת-בחירות על נושא זה היה בן-גוריון מנצח ומגביר את כוחה של מפא"י.

זוהי סברה פאטאליסטית. גרוע מזה: זוהי סברה שריח של התנשאות עדתית נודפת ממנה. כי בעלי הסברה מתכוונים, בעצם, להגיד: "חלאת הגטאות של אוראן וקונסטנטיין הובאה לישראל, אלה הם יסודות חשוכים, אכזרי שינאה וקניאה. הם יפלו קורבן לכל דמוגיה גזענית, לכל הסתה לאומנית פרועה. הם ישחטו את מטיפיה-השלום."

אני כופר בסברה זו לחלוטין, מאלף עד ת"ו. מי שסבור כך, חייב להגר מן הארץ. כי הוא מתיימש מעתיד המדינה — לא רק בשטח זה, אלא בכל השטחים. שהרי המסקנה הסופית מדבריו היא כי המדינה צועדת בהכרח לקראת דיקטטורה דמוגית ושוביניסטית, ברמה לבנטינית.

אולם במדיניות, בעניינים הנוגעים לנפש הלאומית ולרוח ההמונים, אין חוקיות הקבועה מראש. אפשר להנך עם, אפשר להשפיע על רוח ההמונים, אפשר לעצב את דמותה של מדינה בכיוון זה ובכיוון הפוך. הדבר תלוי בכוח הנפשי, בכשרון ובעוצמת ההחלטה של הלוואים.

אומנם — יותר קל להסית מאשר להסביר, לקרוא לשינאה מאשר לאחווה, לגייס למלחמה מאשר לשלום. אולם הדבר אך מחייב את נושאי דגל האחרונה והשלום למאמץ כפול, לרצינות-יתר.

איש מאיתנו אינו רשאי להתיימש מרוח האומה. וגם לא מרוח שוכני המעברות ועיירות הפיתוח. מאיתנו הוא להיאבק על נפש ההמונים, לחנכם בעזרת אירועים דרמטיים, לפנות אל דמיונם ואל ליבם, להלהיבם ולהעלותם.

השבוע הוכחנו כי הדבר אפשרי, וכי אפשר לנחול הצלחה שמעטים העזו לקחת לה מראש. באמצעים דלים עד כדי גחון יצרנו אחיזה של התעוררות לאומית, שלא תישכח במהרה. עובדה זו נושאת בחובה לקח, וגם חריגים.

נמיר בטקס קריאת הרחוב על-שם מוזס*

בליל הבגידה, תגובה של עמס

רמת-גן פנו לנשיאות ההתאחדות לכדורגל, ביקשו את התערבות הנשיא שלה, איש משרד-הבטחון אריה שריג, בתוצאות ה"משחק, שלדעתם לא התנהל בצורה כשרה.

אבצע רכש

"הוא לא שחה פרוטה," אמרו עליו עס קני ואוהרי בית"ר תל-אביב. "אם איוושהי קבוצה תבקש לרכשו — היא תקבל אותו ללא היסוסים," התלששו במצוות זאב.

וכך, כאשר הציעה אגודת מכבי תל-אביב לבית"ר להעביר לשורותיה את השוער אהרון ("אהרליה") שרשינסקי, קיבלה תמו רתו את שחקן בית"ר יעקב פורטוגו.

מזה שבועיים לא יורד השחקן הצעיר (20) מהכותרות. כבר במשחק נגד מכבי פתח תקוה, הצדיק את רכישתו.

בשבת האחרונה, במשחק קבוצתו נגד בני-יהודה, שוב הבריק פורטוגו. נגיחה מדויקת שלו הביאה לכיבוש השער הראשון, פריצה נוספת מצידו גרמה לבעיטת 11 מטר נגד בני-יהודה (שהוחטאה על-ידי חברו לקבוצה שלום שיקחה). השניים, פורטוגו ושיקחה (שהועבר למכבי תל-אביב ממכבי רמלה), כבשו גם בשבת את שני השערים לזכות מכבי תל-אביב.

מבלי לחשוב פעמיים שלה את הכסף וטמ' נו בכיס מכנסיו.

האיש שראה את המעשה היה האחרון שלהופעתו ציפה נאגלי. שטר שעבר בדיוק באותו רגע במקום, רכוב על קטנוע, הבחין כיצד תוחב נאגלי את הכסף בכיסו. הוא ירד מרכבו דרש מנאגלי להשיב את ה"גזילה.

"אני רק מנסה לבדוק את תעודת הזהות שלו," התמם נאגלי. "על איזה כסף אתה מדבר?" השוטר לא השיב. הוא פשוט הכי נים ידו לכיס מכנסיו של נאגלי, הוציא משם את הכסף.

השופט הרשיע. כשהובא השבוע בפני שופט-השלום עזריאל גרשוני, ניסה עדיין נאגלי להכחיש את האשמה. בניגוד לטענות של התובע המשטרתי, אותו גיפס: "הנאשם לא הסתפק בעשיית המצוות אלא גם דרש שכר לעצמו."

לדיעה זו היה שותף גם השופט שהרשיע את נאגלי, הטיל עליו 50 לירות קנס.

בשורה הראשונה: עורך-הדין ראובן מוזס, בעלי-דפוס אלכסנדר מוזס ואשתו בלה, האלמנה מרים מוזס ופולה מוזס, אשת נוח מוזס, העורך-האחרון של ידיעות אחרונות.